

ITÁLIE

Lipary, Sicilie, Sardinie

červenec 2006

S Vládou a dcerou Ivčou a zeťákem Vaškem jsem jeli na jih Itálie na ostrovy.

21.7.2006

Vyrazili jsme z Prahy brzy odpoledne směrem na Plzeň, Mnichov a Innsbruck. Před Innsbruckem byla dost dlouhá uzávěra a popojížděli jsme pouze v jednom pruhu, protože tam opravovali polovinu dálnice. Stihl nás tam velice silný slejvák, ani to nestačily brát stěrače. V půl deváté jsme dojeli do Brixenu a ubytovali se v dost plném kempu Lövenhof. Měli tam bazén, tak jsem ho využila k pozdnímu plavání.

22.7.2006

Tento den nás čekala skoro 1300 km dlouhá cesta na jih, naštěstí jsme ji jeli celou po dálnici. Až pod Neapol byla placená, dali jsme za to skoro 50 E. Italové jezdí jako cvoci – předjíždějí bez blinkru, nebo je naopak zapomínají vypínat, přejíždějí bez výstrahy z pruhu do pruhu, čím více jsme jeli na jih, tím se zdálo, že jsou rychlejší a divočejší. Okolo Bologni na křížení dálnice směrem na jih byla zácpa kvůli bouračce.

Pod Neapolí u Salerno se zaplatilo a pak již je to zadarmo. Taky by již nebylo za co platit, protože je to tam v hrozném stavu, skoro celou dálnici rozšiřují a upravují a předělávají mosty. Taky jsme tam brali první benzín – obsluhovalo tam plno personálu. Bylo možné zaplatit kartou pomocí malého strojeku přímo u stojanu. Už jsme mysleli, že zanedlouho budeme na místě, ale najednou uprostřed dlouhého klesání k moři začala zácpa a pohybovali jsme se pouze přískoky. Byl tam kopáč a různí jedinci to tam dirigovali, ale asi to tím spíš zpomalovali.

Stmívá se tu dříve než u nás, takže zbytek trasy již jsme jeli za tmy. Vláďa měl najít kemp z internetu Mare del Sol. Anglicky skoro neuměli, paní nám ani nedokázala vysvětlit, kde jsou záchody, byl tam však hlídač z Ukrajiny a ten nás informoval. Chtěli po nás, abychom si přeparkovali auto na parkoviště, ale odmítli jsme. Do půlnoci byl pěkný bengál, protože tam probíhala diskotéka pro děti.

23.7.2006

Já jsem vstávala po šesté hodině a šla si zaplavat, měli tam pěkný bazén, teprve dodatečně jsem viděla, že vlastně byl ještě zavřený. Pláž u moře měla slunečníky, byla pěkně upravená, ale jen v úzkém pruhu u východu z kempu, okolo byl hrozný binec hlavně z naplavenin. Po osmé hodině se tam začali sjíždět Ukrajinci a šli si zahrát fotbal. Zase jiná Italka nám říkala, ať si přeparkujeme, a nedalo se jí vysvětlit, že za chvíli odjíždíme.

Dojeli jsme do Regio di Calabria a hned jeli směrem na trajekt. Jeli jsme dle ukazatelů a cestou koupili za 22 E v prodejně lístků lístky. Chvilku jsme počkali a pak se hned nalodili. O kus vedle převozy provozovala další společnost.

V Mesině to vypadalo, že trajekt přistává přímo k domům, molo bylo skoro neznatelné. Chvíli trvalo než jsme se vymotali z města na dálnici – hned za Mesinou byla na ní placárna a dálnice se opět platila. My jsme jeli pouze kousek do Milazza, což nás stálo 1,7 E.

Jeli jsme rovnou do přístavu, Vláďa měl najít na internetu spojení na Lipary v 13:20, ale kotvila tam malá loď, která měla odjezd v 11:50 a rovnou jsme do ní mohli najet po hodně úzké lávce. Širší auto už by se tam nevešlo. Řekli, že placení vyřešíme až cestou. Stálo to 7E za osobu a 30E za auto, našeho pasáta zařadili mezi auta delší než 4,5 m, tudíž dražší. Zároveň jsme zaplatili jakýsi rekreační poplatek nebo co. Dříve jsem netušila, že Liparské ostrovy se vlastně jmenují ostrovy Eolie, Lipari (italsky) je pouze jeden z ostrovů. Cesta trvala 1,5 hod., napřed se před námi objevil ostrov Vulcano, minuli jsme ho a viděli jeho krásný kužel.

Zastavili jsme ve městě Lipari a hned jeli do kempu – projeli jsme tunelem do vesničky Canneto a ubytovali se v jediném kempu Baia Unci. Ještěže jsme ho měli rezervovaný po internetu, byl dost naplněný, stan na stan. Auto musela stát kousek vedle na parkovišti se zamykací automatickou bránou, přičemž každý majitel auta vyfasoval klíče. Všichni jsme dostali na ruku plastovou pásku, aby bylo vidět, že sem patříme. Mohli jsme pouze vyložit věci a poté museli odvézt auto na parkoviště. Dokázali zde v kempu využít každý centimetr a umístili velké množství stanů na hodně malé ploše.

Po postavení stanů jsme jeli na okružní jízdu po ostrově. Trochu jsme se motali po městě, protože je soustavou jednosměrek a hledali supermarket. Byl velice malý, umístěný v takové větší garáži. Z města jsme vystoupali do kopce Falcone a podívali se na geofyzikální stanici s krásným výhledem na ostrov Vulcano.

Pak jsme jeli k termálním lázním. Stál tam nějaký dědek, který tvrdil, že nás provede a že umí německy. Bylo tam již pár Italů, kterým něco vykládal, nám to zvládl dvěma větami, při tom hrozně šišlal a ještě to říkal špatně. Podívali jsme se na zbytek stavby, u níž byl kousek bazénku a v něm strašně špinavá páchnoucí voda. To bylo asi celé, tak jsme šli pryč. U toho byla postavená dost honosná budova, ve které původně byly asi moderní lázně, nyní vypadala opuštěná, ale její stavbou zřejmě částečně zničili tu římskou.

Objížděli jsme ostrov, byly tu vyhlídky na další kuželovité ostrovy Filicudy a Alicudy a pak zblízka na ostrov Salina, který je velice blízko a je tvořen dvěma kužely. Lipari má kopce z celého souostroví nejnižší. Na severní části jsou ohromné lomy na pemzu, jedním, který snad byl i přístupný, jsme prakticky projížděli.

V podvečer jsme dojeli do kempu a šli se koupat, moře bylo jako rybník, jen v něm občas plavaly kousky pemzy. Večer jsme se šli projít po pobřežní třídě, ale chcíp tu pes. Bylo otevřeno pouze pár jídelen – pizerie, cukrárna, pekárna. Ostatní vše zavřeno, ani tu nebylo vidět žádné obchody se suvenýry. Jediným poznatkem bylo, že je tu docela slušný supermarket.

24.7.

Ráno jsem vstala asi o půl sedmé a šla si zaplavat do moře. Nikdo tu nebyl, jen uklízeči pláže sbírali odpadky.

Po snídani jsme jeli do města Lipari. Byl tu strašný blázinec, objížděli jsme městečko 2x a nepodařilo se nám zaparkovat. Nechtěli jsme stát někde volně na ulici, protože jsme viděli odřená auta s ulomenými zrcátky. Věděla jsem o jednom parkovišti, ale to bylo úplně plné. Cestou jsme viděli vícepatrové kryté parkoviště, tak jsme jednosměrkami objeli město a zajeli tam. Parkovné na celý den stálo 8 E. Měli jsme v plánu jet na ostrov Vulcano. V přístavu byl binec, koupili jsme lístky, ale bohužel nám to jelo až za hodinu, tak jsme chvíli procházeli městem, ale nebylo kudy chodit, chodníky byly zastavěné auty a po silnici jezdilo plno hlavně malých motorek, které se tu dají půjčit.

Byly tu dvě společnosti a nebylo jasné, jaká loď pojede a odkud. Přijela raketa, byl na ní nával a hrnuli se na ní taky lidé, kteří měli lístky na jinou loď, a panoval všeobecný zmatek. Jízda pro 4 nás stála 18 E.

Na Vulcano to trvalo pouze chvílku. Hned jsme vyrazili na velký kráter, který je ve výšce přes 300 m.n.m. Původně jsme mysleli, že tu budeme dřív, ale co se dalo dělat. Vstupné na horu bylo 3 E. Výběřčí slyšel, jak mluvíme, a ptal se, jestli jsme Češi a díky tomu nám udělal speciální cenu a vrátil nám 2 E.

Cesta byla dost náročná, většina byla po drobném štěrku, tak se šlo mizerně. Část pak byla vytesaná v jakoby uschlém blátě, ale byl to vlastně druh lávy smíchaný s bahnem. Nahoře jsme mohli nahlédnout do hlubokého kráteru, který měl naprosto kruhové rovné dno. Kráter se dal celý obejít, ale byla by to ještě dost náročná túra a navíc část byla dost nebezpečná. Na některých místech obvodu kráteru totiž vyvěraly sirné plyny a dosti to kouřilo a smrdělo. Svítila tam sírově žlutá místa země.

Dolů jsme šli s vidinou ledového piva, protože asi v polovině svahu byla boudička a prodávali tam chlazené nápoje. To jsme také realizovali za 2 E kousek. V městečku jsme byli zlákáni do jedné pizzerie, dost bezradně jsme koukali na jídelní lístek, ale velice ochotný číšník řekl, že umí anglicky, francouzsky a německy, tak si můžeme objednat v jakémkoliv jazyce. Dali jsme si lazaně (porce za 5 E). S námi komunikoval anglicky, ale u vedlejších stolů komunikoval i německy a francouzsky a nečinilo mu to problémy, což je v Itálii dost nevídané.

Sešli jsme opět do přístavu a zjistili, jak jedou lodě – v 15:35 a 18:00 hodin a koupili si lístek na tu pozdější. Pak jsme šli k termálnímu areálu, za 2 E bylo možné jít do kruhového jezírka, které vypadalo dost špinavě, lidé se tam patlali bílým bahnem a mohli se jít vykoupat do moře, kde to taky bublalo.

My jsme šli na vedlejší pláž, bylo děsné horko, tak jsme si roztáhli slunečník a byli jsme hned zkasírování o 5 E. Písek, respektive drobné valounky kamenů, byl vařící, cestou k moři asi 4 m od slunečníku si člověk skoro spálil chodidla. Za pláží byly také fumaroly a bublalo tam bahýnko. V moři také vystupovalo ze dna plno bublinek a různé horké prameny. Bublínky byly studené, vývěry teplé, tak se teplota vody značně měnila. Ivča si na sobě nechala stříbrné šperky a úplně jí zčernaly, zřejmě díky síře ve vodě obsažené. Vaška něco píchlo nad kolenem a když vylezl z vody, měl tam asi 10 cm² puchýřů, bylo to zřejmě žahnutí od medúzy.

Pak jsme se byli ještě podívat na další pláži – ostrov má tvar jako Phi-phi, tj. uprostřed zaškrcený a na tom úzkém místě jsou z obou stran pláže. Druhá pláž byla jemnější, ale ze skoro černého písku a byl zde pozvolný a příjemnější vstup do vody. My jsme si ale užili bublínky a vývěry, což je docela unikátní.

Čekali jsme na loď a bylo to opět dost zmatečné – nějaká přijela, ale nikdo nevěděl, co je to za loď (ale měla na boku napsanou jinou společnost), ta naše Siremar dorazila za chvíli. Někáká paní se tam u vstupu sháněla po té, která právě odjela a byl to ten den poslední spoj na pevninu.

Večer jsme vařili večeri a hráli kanastu.

25.7.

Ráno jsme již odjížděli z Lipar. Našli jsme spoj v 10:05, který však měl příjezd v 9:35, tak jsme přijeli do přístavu asi v 9:15. V 9 hodin otevřeli recepci, zaplatili jsme, přestříhli nám pásky na rukou a vyrazili jsme. Při odjezdu jsme potkali jednu českou holku, říkala, že jsou tu na kolech a auto nechali na pevnině. Při koupení lístků jsme zjistili, že jede přímá loď v 10:55, která měla být již ve 12 hodin v Milazzu.

Šli jsme se tedy ještě podívat na pevnost nad přístavem. – je volně přístupná, platí se pouze vstupné do muzea. Na nádvoří jsou 2 zajímavé kostely a zbytky zdiva z různých dob od Řeků po středověk.

Opět to bylo zmatečné – přijela nějaká loď a jela do Milazza, ale byla jiné společnosti, vzala by nás, ale neplatily na ní naše koupené lístky, a byla by asi pomalejší.

Když jsme jeli na Lipari, viděli jsme u dálnice Carefour a chtěli jsme do něho jít nakupovat. Jeli jsme k němu, ale najeli jsme na rychlostní komunikaci a přejeli kolem něj, obrátili jsme se a projeli opět kolem, když jsme se chtěli opět otáčet, šlo to až na výjezdu na Milazzo. Proto jsme raději najeli na dálnici směrem na Palermo. Sjeli jsme z ní po pár kilometrech a vnitrozemím jeli směrem na Taorminu přes kopce. Přejížděli jsme průsmyk Mandrazzi ve výši 1125 m.n.m. Stavili jsme se v pěkně upraveném městečku Novara, ležícím na kopci. Jedli jsme tam u pomníku padlým a koukali do údolí. Po přejetí dalšího průsmyku se nám otevřel pohled na Etnu. Pak jsme sklesali do údolí řeky Alcantará, měla tam být soutěska, ale bylo tam plné parkoviště, nevěděli jsme, co by nás tam čekalo, tak jsme jeli dále. Pak jsme viděli na fotkách, že se tam prochází vodou mezi skalami.

Dojeli jsme až do Taorminy, která je rozložena na prudkém svahu. Stoupali jsme vícerými serpentýnami, ve kterých se málem šprajcovaly autobusy. Jeli jsme do vesnice Castelmola. Leží na vysokém kopci ještě nad Taorminou a je z ní krásný výhled na moře. Nahoře je pevnost a pod ní je rozložené městečko s malými uličkami. Kupovala jsem tam v malém krámku pohledy a nabízeli mi ochutnávku mandlového vína, ale nezkusila jsem to. Pak jsme šli do venkovní kavárny na kafe. Tam jsme jako pozornost dostali panáka toho mandlového – chutnalo to jako griotka. Tak jsme se rozhodli litrovou láhev koupit za 6 E.

Dolů jsme jeli úplně někudy jinudy, projížděli jsme tunely pod městem a sjeli jsme až dolů k moři. Jeli jsme k ostrovu Isola Bella, který byl vychvalovaný v průvodci. Je to skalnatý ostrůvek kousek od pobřeží, porostlý bohatou vegetací. Musí se k němu brodit vodou mořem.

Zaparkovali jsme na parkovišti za 5 E (viděli jsme ještě jedno za 10 E, ale jak jsme při průchodu zjistili, už se tam neplatilo). Celý ostrov je jeden podfuk, vysvětlil nám to až chlápek z parkoviště – týden předem se musí požádat o povolení ke vstupu. Jinak je to zavřené, což jsme viděli již ze břehu a ani jsme nešli na pláž, kde chtěli opět vstupné 1 E. Trávit tam alespoň odpoledne by bylo zajímavé, dalo by se plavat okolo ostrova, který je hodně rozeklaný a je tu řada dalších skalek.

Pak jsme již najeli na dálnici přes město Giardini, v němž byla zácpa, a jeli na Catanii. Cestou jsme viděli krásně kouřící Etnu. Chtěli jsme se ubytovat v kempu Europea, zjištěném na internetu. Objeli jsme Catanii skoro celou směrem na jih a pak jeli k moři a podél něj, kde bylo jedno lido vedle druhého. Chtěli jsme však ještě hledat nějaký supermarket. Vláďa jel dále na jih,

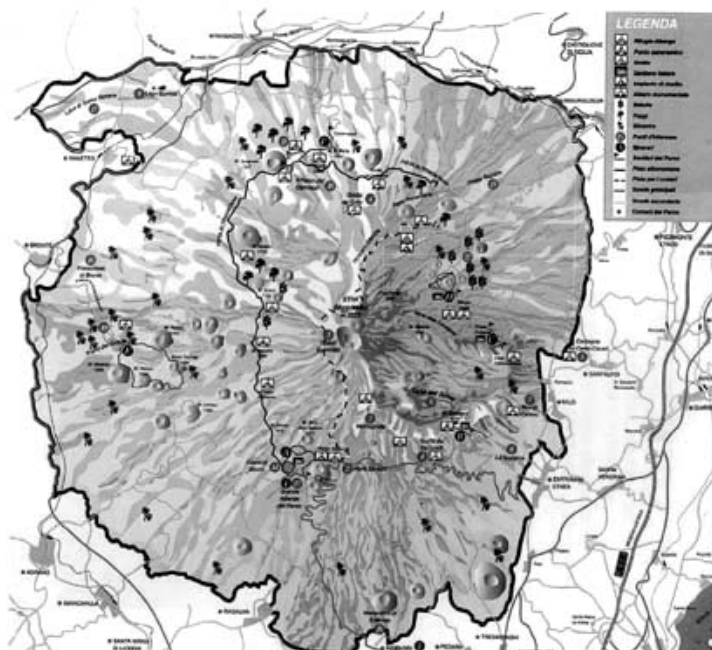
ale tam nic nebylo, tak jsme se po motorové silnici otočili a jeli jsme zpět do místa, kde jsme předtím sjížděli. Kousek od křižovatky, kde jsme původně uhýbali ke kempu, byl supermarket ARD, měli tam dost příznivé ceny – láhev vody za 16 c, pivo 49 c.

Pak jsme dojeli do kempu a ubytovali se hned vedle bazénu. Bylo zajímavé, že i když byl v areálu kempu, měli tam napsáno, že se platí vstup 2 E. To jsme si dali, večer tam začala diskotéka a italsko-polská družba. Proběhla také soutěž s účastí polského dívčího zájezdu a pár italských kluků. Pokračovalo to diskotékou až do 1 hodiny v noci. Nikdo nemohl spát, Vláďa si byl stěžovat v recepci a nebyl zdaleka jediný. Vzpomínali jsme na jiné kempy na západě, kde již po 22. hodině panoval naprostý klid.

26.7.

Celý den byl věnován Etně. Přímo z Catanie k ní vede značená silnice. Chvilí trvalo, než jsme se vykodrcali z města, protože byl velice silný provoz. Ke stanici Etna – jih stoupá krásná silnička mezi čerstvými lávovými poli. Nahore jsou stánky se suvenýry, hospody a lanovka mizející v mracích. V zimě se tu lyžuje – mezi balvany je vyhlazena sjezdovka.

Malé krátery mají kužely okolo celé Etny, je jich tu přes dvě stě. Kouř obvykle vychází z vrcholku a láva si někde prorazí novou cestu nebo se vyřine některým starším kráterem. Obešli jsme si jeden pěkný kužílek – načervenalý kráter Silvestri.

Rozhodli jsme se celou Etnu objet po směru hodinových ručiček. Bylo to tu však mizerně značené a i když jsem měla poměrně podrobnou mapu, kterou jsme zde koupili, bylo to v reálu jinak. Sjížděli jsme dolů kopcovitou krajinkou s bujnými lesy. Když jsme sjeli k hlavní silnici, byla tam velice unikátní objížďka. Vedla silničkou, na níž se vešlo s bídou jedno auto a nikdo to tu neřídil. Takže, když jsme se uprostřed cesty setkali s protijedoucími vozidly, museli jsme spolu s dalšími auty zajet do zanedbané zahrady a tím se s nimi minuli. Pak jsme vyčkávali na okamžik, až proti nic nepojede. V této oblasti to vypadalo, jako když tam již hodně dlouhou dobu stávkují popeláři, protože kontejnery byly všude strašně přeplněné a okolo nic se povalovalo spousta odpadků, které roznášel vítr do dalekého okolí, o silném oděru nemluvě.

Celkem rychle jsme se dostali na severní stranu Etny. Vyjeli jsme na stanici Piano Fortenze. Tato oblast byla zničená v roce 2002, měli tu fotky z proběhlé erupce a obrázky, jak to vypadalo před a po výbuchu. Byla tam vystavěna úplně nová silnice a stálo tu několik krámků se suvenýry. My jsme si jako suvenýr vzali dva kameny z Etny na zahrádku k netřeskům. Okolo lávoviště trčely pahýly ohořelých stromů, viděli jsme původní silnici přetrženou na dvě části. Mezi lávou se však dokázal pohybovat malý autobusek, který vozí turisty do vyšších nepřístupných poloh, žádná cesta tu však není vidět, jen jsme ho sledovali, jak se pomalu kymácí mezi skalkami a občas za nimi mizí.

Před příjezdem nahoru se silně zhoršilo počasí, strhl se silný slejvák, který jsme přečkali v restauraci. Teplota šla velice rapidně dolů, rázem se ochladilo na 16⁰C. Lávoviště vystupovala z mlžného parů, vypadalo to neskutečně.

Pak jsme se ještě chtěli podívat do Údolí volů – Valle del Bove. Jeli jsme opět směrem k jižnímu východisku a odbočili na příslušnou odbočku. Skončilo to však v lese a kdybychom chtěli něco vidět, museli bychom si udělat menší túru na hřeben, na to však nebyl čas, a nechtěli jsme tu nechávat osamocené auto. Ještě jsme chtěli jet na vyhlídku na vrcholek Etny, označenou v mapě, protože bylo vidět jak stéká láva. Pořád jsme si mysleli, že to bude někde lépe vidět, ale mezi námi a lávou byl hřbet, až nakonec jsme dojeli opět na Etnu-jih. Dolů jsme však sjeli jinou cestou. Okolo Etny jsme tak za celý den najezdili 250 km.

Večer jsme se koupali v moři, byl tu jemný písek a pěkný přístup do vody. Na pláži pod slaměnými slunečníky probíhala polská mše.

Večer to již opět vypadalo na přípravy diskotéky a vzhledem k tomu, že Vládovi den předtím řekli, že je to ojedinelé, šel již o půl desáté do recepcce, že nebudeme nic platit, pokud opět nějaká hudba bude. Vedoucí kempu byl sice poněkud arogantní, ale diskotéka byla zaražena a nic se nekonalo.

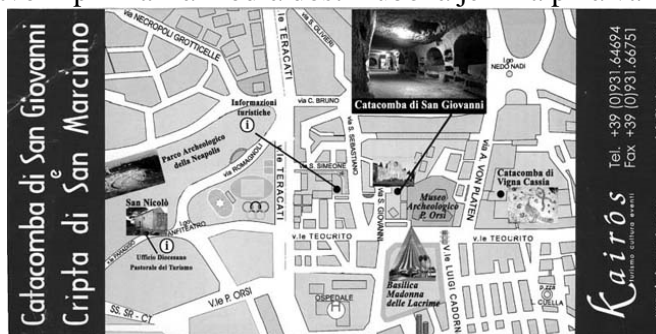
27.7.

Ráno opět byla u moře mše, Poláci zpívali a já jsem plavala.

Odjížděli jsme směrem na jih na Sortino. Projížděli jsme historickým městečkem Carlentini z 15. století. Mělo naprosto pravidelnou čtvercovou síť a úzké uličky. Skoro všechny ulice byly jednosměrné a na křižovatkách byly stopky ze všech stran.

Jeli jsme do Necropoli de Pantalika. Byl to kaňon se skalními hroby. Dle mapy tu měla silnice pokračovat, ale najednou skončila a pokračovala na druhé straně údolí. U konce silnice seděl starý děda a nabízel pomeranče a mandlové plody. Napřed jsme nic nechtěli, nakonec jsme mandle a asi 2 kg pomerančů koupili za 2 E.

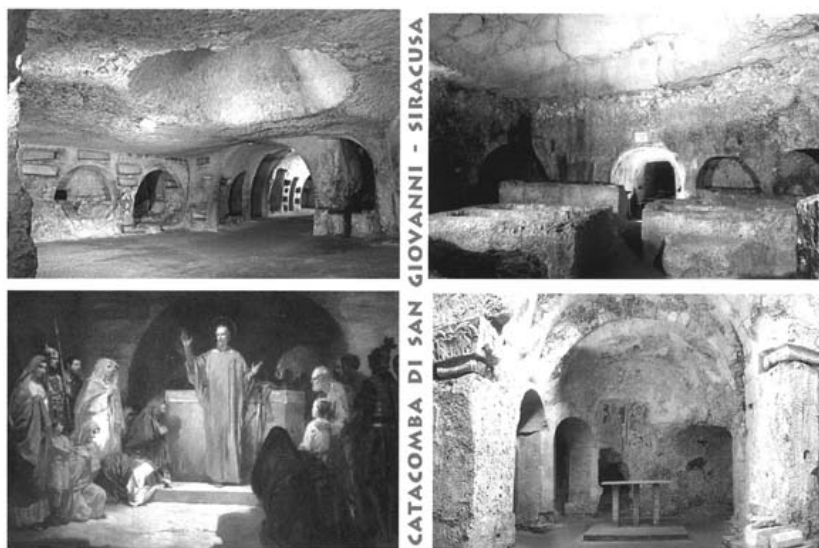
Sestupovali jsme do kaňonu, bylo to dost drsná cesta, cestou jsme nakukovali do výklenků ve skalách, do kterých se ve 13. století pohřbívalo. Dalo se sejít až na dno, které zakrýval dost hustý zelený pokryv. Potok tvořil průzračná modrá dost hluboká jezírka plná valouneků.

Pokračovali jsme směrem na Syrakusy. Chtěli jsme se stavět cestou někde v přírodě na jídlo, ale ve stínu se nikde nedalo zastavit, nakonec jsme zůstali stát kousek před Syrakusami na kraji vedlejší silnice, o pár metrů dál by se dalo zastavit pod stromy u hřbitova.

V Syrakusách jsme jeli přímo k archeologickému areálu Neapoli. Ivča s Vaškem měli zlevněné lístky za polovic, tj. za 3 E, jako mladí do 25 let. V areálu bylo velice zachovalé řecké divadlo, subtropický park vzniklý ze starověkého lomu a umělá jeskyně tzv. Dionýsovo ucho. Část areálu byla bohužel zavřená.

Ve druhé části areálu byl římský amfiteátr. U cesty stálo plno stánků se suvenýry, měli tu řadu docela vkusných obrázků s krajinkami a antickými stavbami, koupila jsem jeden pro mámu. Zcela zastrčené za občerstvením bylo informační středisko, kde jsme viděli obrázky z katakomb St. Giovanni, vzali jsme si tam letáčky, díky tomu jsme měli vstupné zlevněné na 3E.

Do katakomb to bylo kousek pěšky, dovnitř se mohlo pouze s průvodcem. Průvodkyně říkala vše v italštině a poté v angličtině. V podzemí tu bylo asi 10 tisíc katakomb, v nichž byli pohřbíváni nejstarší křesťané ve 2.-5. století n.l., bylo tu ohromné množství malých výklenků pro malé děti, vesměs asi novorozence. Působilo to jako bludiště a na několika místech byly na zdech namalované zbytky fresek. Nesmělo se tu filmovat ani fotografovat. Docela jsme se tam osvěžili, protože tam byl příjemný chládek a venku děsný hic.

V Syrakusech je sice staré město na ostrově Ortigie, přístupné po mostě, ale již jsme to vynechali a zamířili na jih k městu Aola. Ubytovali jsme se v kempu Paradiso del Sol. Byl to velice příjemný kemp, ale bohužel nebyl přímo u moře, k pláži se muselo jít asi 100m úzkou uličkou. Na jedné straně byly útesy, pak velké kamenné valouny, teprve pak pláž, ale stejně tam pod vodou trčely kameny a museli jsme je přeplavat.

V kempu se tam potloukali dva Slovinci a oba byli tak trochu cvoci. Starší se s každým vybavoval – uměl italsky a mladší pořád chodil a mumlal si něco pro sebe, Ivča slyšela něco jako samý ženský, samý ženský.

28.7.

Ráno jsme vyrazili do Aoly a pak směrem do kopců. V Aole mají okružní silnici skoro celou zahluobenou v tunelu, nebylo to tam vůbec označené, tak jsme napřed do něho vjeli, ale odbočit se dalo pouze nahore na souběžné ulici.

Jeli jsme směrem do kopců do rezervace Cava Grande del Cassibile. Je to kaňon hluboký 250m, jímž protéká řeka a tvoří průzračná jezírka spojená pěknými kaskádami. Vstupné se neplatí, jen se musí každý registrovat – stačil jeden pas za všechny, a při návratu se odhlásit. Na internetu psali dost hrozné věci, že tu člověk může umřít při výstupu nahoru, že se nemá chodit bez tekutin a v poledne nahoru.

Cesta vedla po tesaných vysokých schodech, teprve při výstupu jsme si plně vychutnali výši stupňů. Dole jsme byli poměrně brzy, ještě tu nebylo moc lidí. Zabrali jsme místa na terásce u prostředního jezírka a šli se cachtat. Na první dojem to bylo strašně studené, naskočila mi husí kůže, pak to ale působilo velice osvěživě. Jezírka byla poměrně hluboká, ke spodnímu se sestupovalo dost složitě po příkrých stupních, voda tvořila vodopádek, u kterého se dalo sprchovat. Kluci skákali ze skal do vody. Viděli jsme spoustu ještěrek různých barev a ve vodě zřejmě sladkovodního kraba.

Pítí a jídlo jsem položila do stínu do mokra, kde stékal malý pramínek a bylo to tam jak v ledničce. Zůstali jsme tam až do dvou hodin, mezitím dorazilo dost lidí. Výstup byl opravdu dost náročný – láhev, kterou jsme u vody vypili, jsem naplnila vodou z jezírka a pak se cestou osvěžovala, měla jsem vlhký klobouček a mokrý ručník přes ramena, abych si je nespálila. Nahoru jsme dorazili i přesto dost přehřátí, tak jsme hned zamířili do místní osvěžovny. Cesta z kaňonu nám trvala skoro hodinu.

V Aole jsme se stavili na místním hřbitově. Staví si tu velice výstavné velké hrobky, vypadající jako malé domky s otevřeným průčelím s mříží nebo skleněnými dveřmi. V hrobce byly vždy deskové náhrobky členů rodiny s obrázky v oválných rámečcích. Chudší lidé měli pouze desky na stěnách, někdy v hodně veliké výšce, k obsluze tu sloužily pojízdné schody.

Pak jsme jeli na jižní pobřeží do Gely. V Ispice jsme nakoupili v marketu Corad, byl docela levný, bylo tam málo lidí a koupili jsme si tam za 2 E kus pizzy. Projížděli jsme okolo města Modica po vysokánském mostě a město leželo pod námi v hlubokém údolí. Pak jsme opět sjížděli serpentýnami do města Comiso, kterému dominovala ohromná katedrála.

Dle internetu měl Vlád'a uvedeno, že je kemp v Gele, bylo tam napsáno, že je u silnice č. 115. Na počátku Gely byl ohromný ropný kombinát, městem jsme projížděli pomalu a kemp stále nikde. Mohli jsme klidně jet po obchvatu a byli bychom značně rychlejší. Ujeli jsme skoro deset kilometrů za město, když byl první ukazatel na kemp – bylo to až v Piano Marina.

Kemp byl vyprahlý, nebyl v dosahu moře, ale měli tam bazén. Byl sice hluboký jen asi 1 m, ale hned jsem ho využila. Měli tu nastálo řadu karavanů se zahrádkami a přistavenými chatkami. Byl nejlevnější z kempů, dali jsme za něj pouze 29 E.

29.7.

Pokračovali jsme podél pobřeží do města Agrigente, které bylo dávným střediskem antické kultury. Navštívili jsme Valle dei Templi, což je údolí chrámů – nevím proč údolí, když je to na kopci. Chtěli jsme opět uplatnit slevu pro mladé, ale chtěli pasy a neuznali, že jim je o pár dní více. Vstupné bylo 6 E, přestože bylo brzy dopoledne, byla děsná výheň. Na kopci stály 3 chrámy – Herakla, Kastora a Poluxe a Héry. Byly všechny více méně v lešení. Ještě tam byla křesťanská nekropole – vydlabané kobky ve skalách a zbytky byzantského opevnění.

Ve druhé dolní části areálu to bylo trochu zajímavější. Vršily se tu ohromné opracované kameny, byly tu pozůstatky Diova chrámu se sochou ležící na zemi, kdysi podpírající tympanon. Rostly tu velké borovice, takže bylo trochu příjemněji. Když jsme odjížděli, bylo již parkoviště narvané a pouze místo nás pustili jedno auto.

Jeli jsme směrem na Palermo po okruhu a přešli ohromný most, ze kterého byla vyhlídka na chrámy. Do Palerma jsme přijeli asi ve 2 hodiny odpoledne. V podkladech jsme se dočetli, že mumie, které jsme zde chtěli hlavně navštívit, jsou otevřené až od tří hodin.

Jeli jsme tedy k normandskému paláci, který zrovna otevřeli, tak tu byla docela fronta. Palác byl mohutný a zchátralý. Do něj jsme však nechtěli jít, vyhlédli jsme si v průvodci klášterní zahrady St. Giovanni. U vchodu bylo napsáno, že část areálu je v rekonstrukci, jak se ukázalo, byla to ta nejzajímavější a to křížová chodba. Dali jsme za to 3 E (Vašek vlevo) a moc jsme toho neviděli. Kostel měl pět kupolí a vypadal jak mešita. Vevnitř byl dost zanedbaný, zatékalo tam.

Přesunuli jsme se k mumii, měli za chvíli otevřít a již se tu hromadili lidé, kteří se začali cpát dovnitř a vznikl značný zmatek. Vstupné tam vybíral vetchý kapucín, lístky nedával, pouze bral peníze 1,5E. Sešli jsme dolů do sklepení, všude bylo napsáno nefotit, nefilmovat, ale nikdo to nehlídal a tudíž ani nedodržoval. Spodní řady mumii jsou za železným oplocením. Byl tam špatně dýchavý vzduch, mumie byly zaprášené a v dost mizerném stavu, většina z nich byly spíše kostry, pouze málokteré se zachovaly lépe. Jenom holčička z roku 1920 vypadala, jako když spí, ale tu měli schovanou za sklem. Byla tam jednotlivá oddělení, kde byly zvlášť ženy, muži, osobnosti, mniši. Muži a mniši byli většinou stojící s přeloženými rukama. Přes prsa byli přepásáni drátem, aby zůstali ve vzpřímené poloze. Nestarší mumie byl mnich z roku 1599.

Pak jsme již chtěli jet z města směrem na západ, ale chtěli jsme se projet centrem. Zajeli jsme do starého města a připadalo nám, že jsme se dostali do pasti – najednou všemi směry byly jednosměrky, slepé ulice nebo uličky tak úzké, že se jimi nedalo projet. Značky si různě odporovaly – za zákazem vjezdu do jednosměrky byl přikázán směr jízdy apod. Nakonec jsme to řešili tak, že jsme projeli jednosměrkou v protisměru. Alespoň jsme projížděli okolo opravdu vznosné katedrály.

Dál jsme jeli pořád na západ, až jsme se napojili na dálnici, která se v této části opět platí. Dojeli jsme do města Castellamare del Golfo a tam se ubytovali v kempu. V recepci byl takový starší pán a neuměl ani slovo mezinárodně. V podvečer jsme se šli koupat, nad námi se tyčily dost vysoké hory, za které rychle zapadalo slunce.

V noci nás opět budila diskotéka, začala v 11 hodin a skončila asi ve 3 v noci. Probíhala sice na pláži, ale pěkně se to neslo, protože jsme byli na útesu nad ní. Asi tu mají pocit, že bez diskotéky to nejde.

30.7.

Ráno jsme to měli pouze kousek do antického areálu Segesta. Je tam perfektně zachovalý chrám, nemá pouze střechu, ale sloupy, kladí a tympanony má kompletní. Byl zachován díky

tomu, že nikdy nebyl dokončen. Od něj jsme se šli ještě podívat na zbytky antického opevnění. Na kopci tu ještě stojí divadlo a další památky, ale pěšky by to bylo hodně daleko a byl dost hrozný hic, tak by nás to odrovnalo. Pouštěli tam akorát autobusy - snad by se dalo jet za poplatek taky busem, ale nebylo to tam uvedeno v žádném jiném jazyce než italsky.

Dojeli jsme do Trapani, nejzápadnějšího cípu ostrova a našli si místo, odkud odjíždějí trajekty Tirrenie. Pak jsme se jeli podívat kus za město. směrem na jih je tu rezervace Saline, napřed mi její název nic neřikal, ale jsou to solanky na odpařování soli, mezi nimiž stojí plno více či méně zachovalých větrných mlýnů, které honí vodu mezi jednotlivými nádržemi ohrazenými hrázkami. Je tam muzeum solařství, tak jsme si jeho venkovní část prošli.

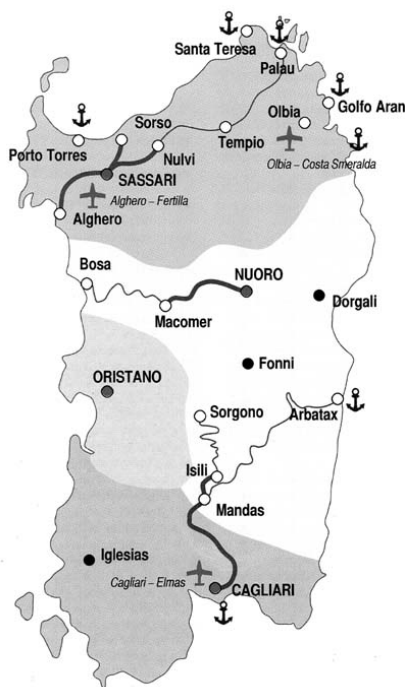
Kousek na západ od Sicílie je souostroví Egadi, tak jsme se jeli podívat raketou na ostrov Favignana. Ani jsme netušili, jak velmi čilý turistický ruch tu panuje. Stálo nás to 30 E jedna cesta (pro 4), byl to docela drahý výlet. Prošli jsme si město, mají tam zajímavý centrální kostel s několika zvony ve zvýšené štítové zdi. Na náměstíčku a v několika přilehlých uličkách byla spousta hospůdek a kaváren se zahrádkami před nimi. Nad městem na vysokém kopci stály zříceniny kláštera St. Caterina, ale drásat se 300 m se nám nechtělo. Ve městě dle mapy uprostřed mělo být Castello, ale když jsme k němu přišli, bylo to zřejmě vězení – vysoké betonové zdi, nahore v rozích strážní věže.

Šli jsme na městskou pláž. Abychom se nespálili, chtěli jsme si pronajmout slunečník, jedni za to chtěli 6 E, u vedlejších za 5 jsme na to již přistoupili. Nebylo to ale dobré místo na koupání – voda byla špinavá, plavala v ní spousta řas a různých igelitových odpadků, Ivču trochu žahla medúza. U břehu se tvořily poměrně vysoké vlny, ve kterých se převaloval ten veškerý binec. Když se to proplavalo, kousek dál od břehu již bylo moře čisté.

Strávili jsme tu relaxací odpoledne a pak šli na zpáteční loď. Takový blázelec jsme ještě neviděli, potloukalo se tu spousta lidí s objemnými zavazadly. Chtěli jsme koupit lístky na nejbližší raketu, ale oba dopravci již měli jízdy vyprodány. Koupili jsme tedy u společnosti Ustica lístky na 19:40 (za stejnou cenu jako jízda sem se Siremarem). Šli jsme zpět do města a dali si v kavárně pod slunečníky kafe a limonádu. Tak jsme se vrátili do přístavu a čekali, opět chyběl jakýkoliv informační systém. Přijelo několik lodí, ale jen někdo z posádky vykřikl, kam to jede, a ti, kteří s ní chtěli jet, se rvali přes ty, kteří tu čekali na něco jiného. Doba odjezdu naší lodi minula a stále nic. Přijela asi až s půlhodinovým zpožděním a na jiné molo, než všichni stáli, tak se dav začal přemísťovat tam a u vstupu nastala zácpa. Dalo by se bývalo jet trajektem a bylo by to levnější, ale měli jsme strach, že nás to doveze na druhou stranu zálivu, odkud odjíždějí trajekty.

O půlnoci nám měl odjíždět trajekt na Sardinii, měli jsme ho zaplacený již z domova přes cestovku (stálo to 8 tis. Kč). Už při registraci něco říkali o nějakých dvou hodinách, ale italsky. A pak jsme usoudili, že to bylo o zpoždění. Rozložili jsme si na molu stolečky a židličky a začali vařit. Po večeri jsme se zařadili do fronty, bylo to tu značně neorganizované, každý se stavěl, jak ho napadlo. Nebyly tu jednotlivé řady, ale spíše takový hrozen aut. Chlap před námi si to najednou rozmyslel, začal couvat a drcnul nám do předku. Naštěstí nám to nic neudělalo.

Půlnoc minula a nic. Ohromná loď přijela asi v 0:30, chvíli trvaly přistávací manévry, pak začali vykládat kamiony, do lodi jsme vjeli až po druhé hodině, vyrazili jsme až po třetí. Zabrali jsme si místa na spaní v baru, kde byly kruhové lavice, ale na nich už byli uhnízdění spáči, tak jsme si našli volný kout, roztáhli tam spacáky a usnuli.

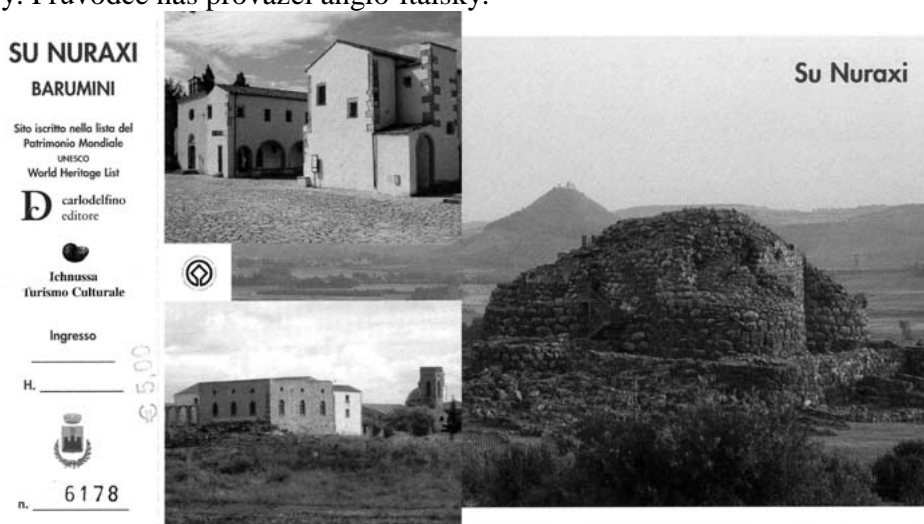

31.7.

Ráno jsme se probudili asi až v půl deváté, to se teprve začali probírat i ostatní. Dalo by se bývalo spát o patro výše na sedadlech jako v letadle (to ale asi bylo na nějaké místenky) nebo úplně nvrchu na otevřené palubě, kde to ovšem dost fičelo.

Trajekt měl dorazit v 10 hodin, ale přijel se 4 hodinovým zpožděním. Vyndali jsme si věci na jídlo, uklidili spacáky a v Cagliari se ani nezdržovali, pouze jsme nakoupili ve Sparu a zamířili na sever. Jen jsme projížděli okolo fotbalového stadionu místního známého klubu.

Jeli jsme k megalitickým stavbám Su Nuraxi v Barumini. Na Sardinii se jich vyskytuje více, nazývají se nuragy, ale tyto jsou nejvíce zachovalé. V podstatě jsou to kamenné věže s prostornými místnostmi s elipsovým svíslým řezem. Bylo to obytné a zároveň obranné, vstup byl ve výšce 11 m. Žili tu místní králové a měli pod kontrolou okruh poddaných. Nuragů je tu daleko více, ale tento je nejzachovalejší, protože byl ukryt pod kopcem a byl objeven až v roce 1950. Římané později nurag používali jako pohřebiště. Okolo stála řada obytných domů z o něco mladší doby. Průvodce nás provázel anglo-italsky.

Pak jsme jeli přes hory na východní pobřeží k městu Tortoi. Cesta byla dost nekonečná, protože překonávala kopce ve výšce 900 m a hrozně moc se klikatila. V městečkách stálo vždy tolik aut, že projíždějící auta se mohla jen stěží míjet.

Měli jsme vyhlídnutý kemp v Arbatax, ale nakonec jsme dle šipek skončili v jiném kousek severněji, na něhož byl ukazatel, v Cavallo Bianco. Recepční tam mluvil německy, tak mne Vláďa poslal vyřídit ubytování.

1.8.

Ráno jsem si byla jako skoro každý den zaplavat v moři, bylo krásně, moře bez vln. Najednou jsem měla před sebou dvě ohromné medúzy. Rukama jsem se je snažila odehnat, ale asi na mne stačily něco šplíchnout. Začalo mne pálit oko a obličej. Omyla jsem to hned slanou vodou a chvíli poté i pod sprchou a tím jsem zřejmě zabránila větším problémům. Přesto jsem po celý den měla oteklé oko a svědilo mne to.

Vyrazili jsme opět na cestu přes hory na protější stranu Sardinie. Zastavili jsme v městečku Furi, které je nejvýše položené městečko Sardinie s výškou 1060 m.n.m. Zastavili jsme na malém náměstíčku a kousek se prošli. Měli tam klášter s velkým nádvořím s křížovou chodbou. Procházeli jsme uličkami, ale baráky byly vesměs dost zchátralé nebo dost necitlivě rekonstruované. Jedině zajímavé byly fresky na štítech domů zobrazující místní život v minulosti.

V kavárně u kláštera jsme si dali kafe a limonádu a jeli jsme dále. Chtěli jsme najet na dálnici, byly tam nějak silně oprýskané cedule, zřejmě se mělo uhnout někam jinam, protože nájezd na dálnici byl zaslepený. Pak jsme si chtěli dát oběd u vodní nádrže Lago Omodeo. Sjeli jsme z dálnice a dál jeli po prašňačce, ale k jezeru se nedalo dostat, je totiž zásobárnou pitné vody.

Zastavili jsme kousek od dálnice pod ohromným korkovým dubem. Kupodivu tu byl funkční nájezd na dálnici, i když jsme museli přejet přes plnou čáru. Další zastávku jsme chtěli udělat u Nuragu Losa. Sjezd z dálnice nebyl, tak jsme sjeli dál a projížděli po úzkých prašňáčkách. Projížděli jsme okolo jednoho nuragu, ke kterému ale nebyl přístup a někdo si u něj udělal plechovou stříšku, aby ho mohl využívat. Pak jsme najeli podivným nájezdem na dálnici v protisměru a další sjížd' byla k Nuragu Losa. Jen jsme si ho vyfotili, protože se nám nechtělo platit, a ujížděli jsme dál.

Jeli jsme směrem na město Bosa a cestou viděli opět dost zachovalé nuragy, ale menšího průměru. V Bose mají nábřeží plné palem. Zaparkovali jsme a šli se projít úzkými uličkami pod hradem. Byl tu stín, ulici tvořily několikapatrové barevné domy s balkonky a okenicemi, občas byly propojené i nad uličkou s nástavbou nad obloukem.

Pak jsme jeli podél moře na Alghero. Na několika místech tam parkovalo spousta aut a byli tam lidé na pláži – byly to však spíše kamenné plotny šikmo se svažující do moře. Nad námi se vypínaly kopce, které byly dost rozeklané a občas tvořily převisy.

Vymotali jsme se přes Alghero kus na sever a ubytovali se v kempu Calik. Ležel hned u moře, ale oddělen od něj dosti frekventovanou silnicí. Za kempem byla laguna – do moře se tam vlévala řeka. Vláďa měl narozeniny, tak jsme večer chtěli jít do restaurace v kempu na večeři, ale řekli nám, že otevírají až v 8 hodin. Tak jsme šli až do městečka Fertilia. Nebylo to daleko, došli jsme tam k hospodě v podloubí v komplexu staveb trochu ve stylu naší sorely (socialistického realismu), ale otevírali tam taky až v 8 hodin. Tak jsme dále obcházeli vesnici, až jsme na jeden podnik narazili. Byli jsme posazeni do kryté zahrádky, obrostlé hustou zelení. Vláďa si dal langusty, já dary moře, tak jsem měla od všeho něco, a Ivča s Vaškem pizzy s mořskými potvorami – na jedné z nich byly škeble včetně skořápek. Dali jsme si i nějaké víno a tak náš účet činil 65 E.

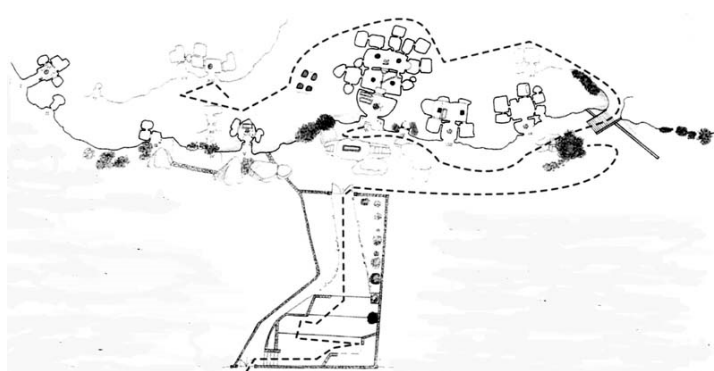
2.8.

Zůstali jsme v tom samém kempu a Ivča s Vaškem si dali oddechový čas a nikam nejeli. My s Vláďou vyrazili na mys Caccia. Je to útes na nejzápadnějším cípu Sardinie, vysoký až 300 m a jsou v něm 3 jeskyně. Byli jsme v Neptunově jeskyni, k níž se scházelo dolů 362 schody vestavěnými ve skále. Údajně by se do ní dalo dostat i lodí – doporučovali to v průvodci, ale byl tam tak silný příboj, že by tam žádná loď nedokázala přistát. Vstupné do jeskyně stálo 10 E. Prováděla nás paní německo-italsky a byla schopná mluvit i anglicky. Vše ovládala perfektně, na mne až příliš, tak jsem vše nerozuměla, ale stejně vykládala známé věci ze všech jeskyní o stalaktitech a stalagmitech atd. Jeskyně měla vskutku impozantní výzdobu, byly tam sněhobílé krápníky v neskutečných seskupeních. Měli jsme prohlídku od 10 hodin, při odchodu tam již proudily davy a stálo tam plno aut. Ráno bylo výhodnější, protože schody byly ve stínu a později by se na ně stáčelo slunce a stoupalo by se ve výhni. Ze stejného místa údajně byla přístupná i další jeskyně Grotte Verde, ale cestu k ní jsme neviděli.

Pak jsme se podívali do Porto Conte, na špičce poloostrova tam stál středověký maják, v průvodci přístav chválili, ale bylo tam pouze pár menších lodiček a nijak nás to nezaujalo.

Pak jsme jeli ještě k dalšímu nuragu Palmavera. Byl složen ze tří kuželů, tak jsme si ho jen vyfotili. Okolo něj byla hradba ve tvaru pětiúhelníka a základy malých kulatých domků.

Dál jsme pokračovali k nekropoli – pohřebišti Anghelu Ruju. Na nenápadné louce tam byla spousta podzemních nízkých jeskyněk vytesaných do skal. Některé měly propadlé stropy, do některých se dalo vlézt, ale vstupy byly hodně nízké. Jednotlivé kobky měly různé tvary, velikost a počet spojených komor. Pocházely z 3. tisíciletí před naším letopočtem.

Odpoledne jsme jeli do Alghera. V supermarketu Iperstanda jsme si koupili k obědu grilované kuře. Pak jsme zaparkovali na nábřeží kousek od starého města, kde bylo parkování zadarmo. Celé nábřeží je lemováno alejí palm. Staré město leží na poloostrově a je obeháno hradbami. Po hradbách vede pěší zóna nad městem. Obešli jsme to skoro celé a potom se vrátili městem. Město je upravené, jsou v něm domy s okenicemi a kovovými balkony. Vláďa filmoval babku věšící prádlo a ona počala nadávat a lamentovat. Uličky byly úzké a v nich plno krámků se suvenýry, koupili jsme nějaké maličkosti. Městu vévodila katedrála s vysokou gotickou věží, průčelí však měla antické, respektive klasicistní.

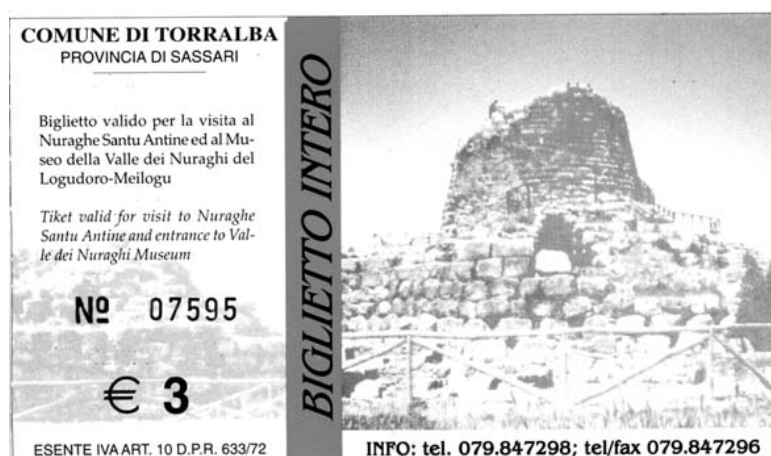

Do kempu jsme se vrátili poměrně brzy, tak jsme se šli ještě koupat. Od 1. 8. tu začala hlavní a tudíž dražší sezóna, tak byl tento kemp nekřesťansky drahý – 66 E za den, za tu cenu jsme měli v Americe v motelech klimatizované pokoje s příslušenstvím.

3.8.

Opět jsme cestovali vnitrozemím napříč ostrovem. Jeli jsme směrem na vesnici Torralba. Za městem Ittiri, jsme, vůbec nevím jak, sjeli z hlavní silnice na vedlejšku a ocitli jsme se skoro 20 km bokem. U Torralby jsme navštívili nurag St. Antonio, který byla možnost prohlédnout si bez

průvodce. Uvnitř vedly okružní chodby, vysoké schody do patra, opět s chodbou a vyhlídková plošina.

Pokračovali jsme do Bonorvy. U ní zase měly stát nuragy, ale nenašli jsme je. Zabočili jsme na východ. V městečku Rebeccu měl téci nějaký zázračný pramen. Jeli jsme tam, ale asi byl vyschlý. Byly tam přízemní jednoduché domky. Z hlavní sinice vedly k prameni ukazatele, ale v místě nebylo žádné značení, popis z průvodce neodpovídal skutečnosti.

Pak jsme jeli k pohřebišti St. Andrea Priu, což byly skalní hroby vytesané do skály. Uvnitř hlavní hrobky byly byzantské fresky. Jeskyně sice pocházely z období neolitu cca 2500 tis. let př.n.l., ale později to bylo změněno na křesťanskou svatyni. Dovnitř se smělo pouze s průvodcem, tak jsme si vyslechli výklad ve francouzštině.

Pak jsme jeli na město Ozieri, bylo to strašně dlouhé, protože cesta se hrozně klikatila. Nejednou se od západu přihnala bouřka a spustil se velice silný slejvák, že stěrače to ani nestačily brát. Projížděli jsme náhorní plošinou, kde asi často pršelo, protože to tu bylo porostlé mechy. Lesy byly tvořeny korkovými duby s oloupanou kůrou.

Před Ozieri jsme viděli směrovky na 2 nuragy, kostel a nějakou jeskyni, tak jsme tam zabočili a mysleli si, že to bude kousek. Jeli jsme a už jsme uvažovali, že to vzdáme, když opět byly na křižovatce další směrovky. Zase jsme jeli nějaký kilometr a na další křižovatce již byly jen 3 směrovky, kam se poděla jeskyně a kostelík, jsme nezjistili. Když jsme jeli ještě kousek ve směru nuragů, změnila se cesta na prašnou a pak tam byl tak vysoký hrb, že jsme raději kus couvali a vrátili se. Vůbec značení na Sardinii bylo dost hrozné, chyběly základní směrovky, někdy si občas odporovaly.

Za deště jsme se stavili v Ozieri pouze v supermarketu, vynechali jsme jeskyni, kterou jsme zde měli v plánu, a jeli do Siniscoly. Opět jsme překonávali značné výškové rozdíly, když jsme projížděli místní Alpy.

Ubytovali jsme se v kempu Mandragola u Siniscoly. Vypadalo to tu dobře, ještě jsme si byli zaplavat. Kemp byl dost narvaný, tak jsme dostali přidělený malý plácek u restaurace. V 10 hodin tu začala hrát muzika, zpočátku hrála docela slušné hity 70. let, tak to nebylo tak špatné, ale když to neskončilo do půlnoci, již nás to štvalo. Po produkci lidi dělali dost bordel, tak jsme se moc nevyspali.

4.8.

Ráno jsem byla nevyspalá, ani jsem si nebyla zaplavat jako obvykle. Navrhovala jsem, že se přestěhujeme do jiného kempu. Šla jsem se zeptat do restaurace, zda se bude hrát i dnes. Vedla

jsem s číšníkem anglo-italskou konverzací. Říkal, že se hraje pouze jedenkrát týdně a že je to normální. Ujistil mne, že se večer hrát nebude, tak jsme zůstali.

Jeli jsme na jih po dálnici do Nuora, kde jsme sjeli a jeli do vesnice Orgosolo, v níž měly být podle průvodce pomalované štíty domů. Nic moc to ale nebylo, bylo tu pár maleb, zobrazených jako Guerenika od Picassa, část byla dost revolučně zaměřená – tanky, revolucionáři, Marx, Engels, Lenin ad. Celkově to nestálo za to sem jezdit, byla to zajížďka skoro 40 km.

Pak jsme navštívili městečko Oliena. Bylo zajímavé, že tady a ještě u pár dalších měst a vesnic byly dvojjazyčné názvy, tady byl druhý název Ulijana. Tohle městečko za to stálo, bylo tu taky pár maleb na domech, řada kostelíků, křivolaké uličky, černě oblečené babky, dědkové sedící na lavičkách, řada obchůdků. Sedli jsme si do kavárničky a dali si kafe.

Nad Nuorem, které je položeno v sedle mezi dvěma kopci a dolů od něj to spadá velice prudce, jsme vyjeli do výše 907 m.n.m. na horu Ortobene. Byla tam vyhlídka na okolní hory a místní Alpy a hlavně na město. Nad vyhlídkou se tyčila socha sedmimetrového Vykupitele s křížem v ruce stojící na jedné noze – připadalo mi, že se kymácí.

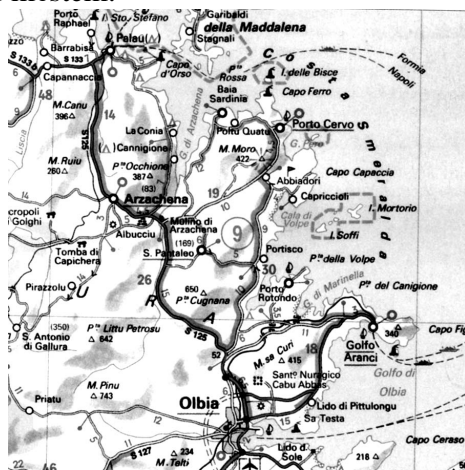
Pak jsme jeli směrem k moři, před Dorgaský tunel a serpentýnami do letoviska Cala Gonone. Odtud měly jezdit lodi k nedaleké jeskyni Bue Marine – okolo níž měli žít tuleni (z toho je ten název Bue). Mysleli jsme, že tuto vyjížďku podnikneme, ale chtěli za to 16,50 E za osobu, tak jsme se na to vykašlali. Taky tam půjčovali plno motorových člunů na vyjížďky, ale to bylo ještě dražší.

Jeli jsme na jih směrem k jeskyni. Silnice se klikatila a stálo na ní plno aut. Zastavili jsme tam na konci silnice a sešli dolů k moři na malou plázičku. Byla bez písku s kulatými bílými valounky, do vody se šlo dost špatně a ven se vylézalo ještě hůře, ale voda byla překrásně čistá, perfektně bylo vidět do veliké hloubky. Objevili jsme tam značku pro cestu k Bue Marine, musela ale zřejmě vést přes kopec, tak by asi byla dost náročná. V průvodci přitom psali, že jediná cesta je mořem. Já při plavání taky viděla kousek vedle vstup do nějaké jeskyňky.

Vrátili jsme se do toho samého kempu. Noc byla studenější, poprvé se dal použít spacák. V restauraci byl klid.

5.8.

Vyjeli jsme do severovýchodního cípu Sardinie. Až za Olbii jsme jeli po nové dálnici. Chtěli jsme se podívat na ostrovy Maddalena. Přijeli jsme do přístavu Palau, ale byl tam děsný blázinec. Když jsme chtěli zaparkovat na parkovišti, řekli, že jsme moc dlouhý a že máme zaparkovat někde ve městě, tam to však bylo všude přečpané, tak jsme jeli pryč. Na souostroví jsme se podívali pouze z vyhlídky nad městem.

Jeli jsme na Cape d'Orso. Je na něm pevnost a kamenný kopec, na jehož vrcholu stojí vyhlodaný kámen z jedné strany vypadající jako medvěd. Jeho „nohy“ jsou vlastně ohromná okna a dají se podcházet. Z té „medvědí“ strany se to ale bohužel nedalo vyfotit. Kromě medvěda tam bylo plno rozeklaných skal různých tvarů, třeba skála vypadající jak dlouhý krk nějakého dravce.

Pak jsme projížděli podél pobřeží směrem na jih. Zastavili jsme se v Porto Cervo, které je dle průvodce velice mastnácké centrum a navštěvují ho celebrity. Stáli jsme na molu a viděli tam jednoho paparaziho – seděl na skútru, měl dalekohled, foťák a mobil a sledoval loď na protější straně zálivu. Když jsme to objeli a zaparkovali u jachet – skoro všechny byly z Kajmanských ostrovů, byl tam druhý paparazi a opět sledoval dění na lodi. Když zjistil, že ho pozorujeme, odjel. U vstupů na všechny lodi stáli nabouchaní bodyguardi.

Šli jsme se trochu projít, jsou tam terasové domky, vypadající jako staré rybářské chýše, ale je to postaveno teprve nedávno, zřejmě s nejvyšším komfortem. V průvodci psali, že je tu draho, ale nechali jsme se nacytat nabídkou u kavárny, kde měli napsáno kapučíno za 1,8 E. Dali jsme si dvě a 3 lemonsody. Účet však činil 18 E. Až pak jsme viděli, že pod cenami mají maličkým písmem napsáno, že to není samoobsluha a počítá se servizio, tedy couvert a to asi bylo dost. Jo, za blbost...

Pak jsme se chtěli podívat na Baia d'Elefante, kde je nejfotografovanější kámen Sardinie mající podobu sloního chobotu (i když daleko více vypadá jako pánský úd). V průvodci to ale nebylo pořádně popsáno a směrovka nikde nebyla, tak jsme to nenašli. Projeli jsme podél Abiadori, kde někde měla být, ale nic. Tak jsme se okruhem vnitrozemím pár kilometrů vrátili a jeli k jedné označené pláži, která byla jmenovaná v průvodci a patří údajně k nejkrásnějším. Myslela jsem, že slon by mohl být někde vedle.

Sbíraly se mraky, místy mrholilo, skoro to vypadalo na bouřku, tak z pláže ujížděla spousta aut. Jeli jsme proti nim po prašné cestě a místy jsme měli problém se s nimi minout. Cesta byla dlouhá asi 5 km, minuli jsme několik placených parkovišť, ale názvy pláží tam nebyly uvedeny. Nakonec jsme zaparkovali na jednom rozšířeném místě zadarmo kousek od vjezu na pláž. Nic extra na ní nebylo, potloukali se tam černí prodavači bižuterie a brejlí, na vodě plavaly nafukovací skákací věže a skluzavky, půjčovali tam vodní skútry. Lidí tam již mnoho nebylo, ve vodě vůbec nikdo. Na moři nedaleko od břehu parkovalo plno jachet. Pak spadlo pár kapek a zbytek lidí pláž opustil. My záhy také.

Pak jsme jeli do Golfo Aranci (což je přeloženo zátoka pomerančů). Není to záliv ale vlastně poloostrov, dost působivě zakončený vysokým skalním hřbetem a proti leží další skalnatý ostrov. Připomněli jsme si, kde jsme byli v roce 1990, a na kraji města uvařili večeri. Pak jsme se jen přesunuli do Olbie, odkud nám měl jet trajekt.

www.trajektove-listky.cz

V Olbii to měli docela dobře zorganizované, stavěli auta přesně do řad a třídili je. Byli jsme tam poměrně brzy, tak jsme měli dobrou pozici. Byla tam taky docela slušná odbavovací hala se

službami. Čekali jsme asi dvě hodiny, trajekt připlul a měli jsme se nalod'ovat, chtěli pustit naši řadu, ale auto před námi odmítlo poslušnost a nedalo se rozjet. Proto postupně brali jiné řady, my jsme byli sevřeni ze stran a museli jsme čekat, až auta vedle odjedou a pak teprve jsme mohli chcíplé auto objet. Díky tomu jsme se dostali do lodi mezi posledními. Vyběhli jsme z auta hned na kraji a šli shánět nocleh, Vlád'a zatím parkoval. Zabrali jsme si místo na prostorné chodbě u lůžkových kabin – spolu s dalšími jsme tam rozložili karimatky a spacáky. Pak jsem šla nahoru shánět Vlád'u a při procházení restauračním patrem jsem na něho narazila. Noc byla klidná, ale dosti krátká.

6.8.

Již asi v 6 hodin začali z tlampačů oznamovat, že se mají opouštět kajuty – člověk si pořídí kabinu na spaní a po 4 hodinách ho z ní vyhodí. Sbalili jsme se a přesunuli se o patro výše do bufetu, kde jsme si dali kafe. Pak pouze italsky hlásili, že část pasažérů již může chodit k autům, mohli tak jít do 3. a 4. podlaží a ještě pouze jedním schodištěm, další bylo zavřené. Mysleli jsme, že jsme až dole, ale 1. a 2. patro byly již pod úrovní moře, auto jsme měli na 3. patře. Sešli jsme do jedničky jedním schodištěm, ale z toho se nedalo vyjít do toho třetího, tak jsme opět museli vyjít nahoru a přesunout se k jinému schodišti. Naše auto tam již stálo osamocené.

Vyjeli jsme hned na dálnici a jeli směrem domů. U Verony směrem na Brenero byla několikakilometrová zácpa, tak jsme uhnuli směrem na Benátky. Okolo nich to však bylo taky zacpané, protože tam se dálnice neplatí, tak je tam placárna a u ní bylo dost silné zdržení. Jeli jsme na Villach a Rakouskem přes Linz na České Budějovice. Cesta nám neubíhala tak rychle, jak jsme si představovali, nedalo se jet moc rychle, protože se několikrát přehnal silný déšť a taky tam byli nějací kopáči. Z Budějovic jsme jeli přes Pelhřimov do Havlíčkova Brodu, kde jsme si chtěli vyzvednout jezevčíka Terinku. To jsme provedli obratem a hned pokračovali do Prahy, kam jsme dojeli o půlnoci. Tato trasa měřila skoro 1200 km.